

многого аероплани той виде и своята малка „Лястовичка.“ И без повече да се бави, облече се в авиаторските си дрехи, качи се в аеропланчето си и се понесе над Софийското поле.

Ето приближава Софийската гара. Тук той намали хода на „Лястовичка“, доближи се към земята и се отправи над главната улица.

Гледа и не вярва: под него всичко се движи. Хора, коне, каруци, трамваи, кжши, хотели, всички летят, а той стои на едно място!...

Виде той всички забележителности на София: Градската градина, Царския дворец, паметника „Цар Освободител“, Народното Собрание, голямата черква „Александър Невски,“ старата църква „Св. София,“ паметника на „Левски,“ зоологическата градина и др. Виде той и своето училище и своите училищни другари!... Неописуема бе радостта на Рудолфа. След като се насити на София, той оправи своята хвръката мукавена птичка към Витоша. Почна студено да му става, зер Витоша цяла е покрита със сняг. Под него стои самия Черен връх, а на югоизток стърчи Мусала. Вижда се и Искра, както и Стара планина.

Внезапно буря зави. Гъста мъгла покри Рила, Витоша и цялото Софийско поле. Разтрепера се Рудолф, като лист, „Лястовичката“ му почна да се огъва и главоломно да слазя надолу. Рудолф изгуби ума и дума. Мъчи се да вика, не може глас да издаде. Най-после чу се страшен трясък. „Лястовичката“ се разби на парчета и Рудолф извика: „Олеле, мамо, убих се!...“ Кога дойде на себе си, той се намери под кревата и разбра, че всичко това било страшен сън.

Още същата сутрин той изгори „Лястовичката“ си и се зарече за винаги да не се занимава с аероплани. Малко се измъчи само, докато постигне другарите си в училище.

Борислав Даутлийски.

